

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 155

Femte Session.

88de Møde.

Tirsdagen den 14de Marts.

(Fortf.)

B. Christensen (fortf.): Den ærede Landstthingsmand har meget haardt draget tilfælt imod den Rigsdag, af hvilken han selv er et agtet, et hædret og med Rette agtet og hædret Medlem. Jeg troer, han havde gjort vel i, førend han udtalte sig saaledes, at betænke, at denne Dom dog nødvendigviis maatte være forfærdelig overdreven, altsaa meget ubillig. „Der hørte Mere end menneskelig Taalmodighed“, har han sagt, „for de vedkommende Ministre til, ligeoverfor Rigsdagens Optræden at bevare de Former, man kunde vente“. Mon den Historie, han appellerede til, der vil give ham Ret? Eller skulde det falde saa vanskeligt, dersom der maatte være enkelte Tilfælde, der ved denne Dtrring have foresværet det ærede Medlem som Berettigelse for ham, skulde det være vanskeligt at sige sig selv, hvad Svaret i saa Fald maatte blive, naar man spurgte: Men hvorfra kommer Forargelsen? Jeg har den lige modsatte Overbeviisning, jeg har den Overbeviisning, den glade Overbeviisning, at vor Rigsdag ogsaa i denne Henseende har været et tro og værdigt Udtryk af vort Folk, at den med rolig Sindighed, med — dersom jeg vilde bruge overdrevne Udtryk, som den ærede Taler har brugt — næsten Overmenneskelighed har fundet sig i Meget, har rettet sig efter, har bøiet og bøiet sig, netop ligeoverfor Hans Majestæts Regjering. Jeg tør sige det saameget mere fra mit Standpunct, som jeg selv tør give mig det Vidnesbørd, at, skjøndt jeg meget sjældent har været i det Tilfælde at være en politisk Tilhænger

enten af noget enkelt Ministerium eller af nogen enkelt Minister, har jeg dog med Opoffrelse og Selvfornægtelse gjort Mit til at støtte baade den enkelte Minister og det hele Ministerium i mangfoldige Tilfælde; men jeg troer overhovedet, at vi slet ikke ved at bedømme Ministeriets Forhold til Rigsdagen bør, end sige behøve, at dvæle ved den formelle gjensidige Stilling.

Jeg troer, at den ærede Landstthingsmand fra Byen (Bardenfleth) har gjort sig skyldig i en meget stærk Fremstilling af Forholdene, naar han begyndte sin Udtalelse med at ville antyde, at vi ikke vare besøiede til at see hen til de Afstemninger, de Forhandlinger, der ere foregaaede saa nyligt i Grundlovsagen ved Afgjørelsen af det Spørgsmaal, som her idag foreligger. Hvad er det, der egentligt har flaaet Hovedet paa Sømmet fra Ministeriets Standpunct? det er dog netop dets Optræden fra Først til Sidst i Forfatningsspørgsmaalet. I Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, som ved Siden af Danmarks Riges Grundlov maa være den højeste Lov for det som for os, er det udtryffeligt anerkjendt, at Danmarks Riges Grundlov efter Hans Majestæts allerhøjeste Bille ubrødeligt skal iagttages, og i den Forespørgsel, til hvilken den ærede Taler sigtede, er det udtryffeligt oplyst, hvorledes Hans Majestæts Ministerium har fortolket det saa Uger efter derhen, at ingen Forandring ifølge Hans Majestæts Regjering, Hans Majestæts Statsraads Opfattelse i denne Grundlov med Hensyn til Fællesforfatningens Indretning og Fuldbyrkelse kunde eller skulde skee uden med Iagttagelse af Grundlovens Forrifter i § 100. Men, hvorledes rimer Ministeriets Holdning under hele den langvarige og sammelige Grundlovsforhandling sig med dette